

Pirmas skyrius

Pas dantų gydytoją

Pedingtonas spoksojo į ponią Braun, netikėdamas savo ausimis.

– Išmetėte mano dantį? – sušuko. – Ką dabar pasiūsiu po pagalvę?

Ponia Braun bejėgiškai dirstelėjo į angą virtuvės kriauklėje.

– Labai atsiprašau, šešėliuk, – sielėjosi ji. – Matyt, jis ten nukeliavo su pusryčių likučiais. Manau, turėsi palikti raštelį, paaiškinti, kas nutiko.

Braunų namuose vaikai iškritusį dantį paprastai

iš vakaro paslėpdavo po pagalve, o kitą rytą vietoj jo rasdavo penkiasdešimt pensų. Pedingtonas labai susikrimto, kad šito nepatirs.

– Gal paieškokime lauke po kanalizacijos dangčiu, – vilties neprarado Džudė. – Jis galėtų vis dar būti tenai.

– Kažin, – suabejojo Džonatanas. – Atliekų smulkintuvas labai jau gerai veikia. Jis susmulkina viską. Įveikė net tą nesučiulpiamą karamelę, kuria mane vakar pavaišino Pedingtonas.

– Tai bent saldainio būta! – suskubo teisintis sugavęs Pedingtono žvilgsnį. – Man tokių niekaip nepavyksta pagaminti. Tačiau jis buvo šiek tiek didokas. Neįstengiau sudoroti.

– Ką gi, – tarė ponas Braunas grįždamas prie keblaus Pedingtono danties klausimo, – bent jau neužkimšo smulkintuvo. Juk jį įsigijome tik prieš kelias savaites.

Ponas Braunas stengėsi praskaidrinti nuotaiką, tačiau pakako Pedingtonui į jį rūščiai dėbtelėti, kad tuoj pat prikąstų liežuvį.

– Tą dantį turėjau nuo pat gimimo, – atsiduso meškiukas. – Pats geriausias mano dantis! Neįsivaizduoju, ką pasakys teta Liusė, kai jai apie tai parašysiu.

Tai išpyškinęs jis išskubėjo iš virtuvės ir užrepečkojo laiptais į savo kambarį, o labai nusiminusi Braunų šeimynėlė žvelgė jam pavymui.

– Nesuprantu, kaip vienas dantis gali būti *geresnis* už kitus? – suburbėjo ponas Braunas ruošdamasis į darbą.

– Nesvarbu, geresnis ar blogesnis, – tarė namų tvarkytoja ponia Berd, – tačiau turiu pasakyti, kad meškiuko nekaltinu. Kažin ar labai nudžiugčiau išgirdusi, jog vienas iš mano dantų iškeliavo į kanalizaciją. Net jeigu ir netyčia.

– Čiagi jums ne bet kas, o Pedingtonas, – paaiškino Džudė. – Juk žinote, kaip jis nusimena, kai ką nors pameta. Ypač jei tą „ką nors“ valo dusyk per dieną.

– Taip greit jis šito nepamirš, – pritarė ponia Braun. Ji nužvelgė pusryčių likučius ant virtuvės stalo. – Nekenčiu pirmadienių. Nežinau kodėl, bet šiomis dienomis lėkštėse, atrodo, lieka daugiau pridžiūvusių kiaušinių nei bet kurią kitą dieną.

Namiškiai nepratarė nė žodžio. Tai buvo vienas tų nesmagių rytų Vindzoro sodų trisdešimt antrajame name. Viskas prasidėjo, kai Pedingtonas pasiskundė virtame kiaušinyje radęs kaulą, bet juk prieš keletus metus jis kaulą aptiko ir Kalėdų pudinge, tad iš

pradžią Braunai į tai nepažvelgė rimtai. Tačiau kiek vėliau, meškiukui užlipus į savo kambarį ir, kaip ir kiekvieną pirmadienį, prisėdus tvarkyti savo finansų, nutiko kai kas išties nemalonaus.

Staiga namų ramybę perskrodė išgąstingas klyksmas. Šeimynėlė užbildėjo viršun ir ant lovos išvydo Pedingtoną – jam iš burnos styrojo pieštukas, įstrigęs plyšyje, kur turėjo būti vienas jo krūminių dantų. Namie kilo didžiausia sumaištis. Braunai nuvilko patalynę, kilimus apvertė blogąja puse į viršų, iškratė dulkių siurblio maišą, išvertė kišenes; Pedingtonas net mėgino stotis ant galvos – o kas, jeigu dantį ne-tyčia prarijo? Tačiau viskas veltui... Dantis prapuolė kaip į vandenį.

Staiga ponias Berd prisiminė virtą kiaušinį ir kaulą. Visi iškart sumojo, kas galėjo atsitikti, ir nudundėjo laiptais į virtuvę.

Tačiau jau buvo šaukštai po pietų. Dar nespėję nu-
lipti išgirdo iš apačios sklindant garsų ūžesį. Į virtuvę suvirto kaip tik tuo metu, kai ponias Braun išjungė atliekų smulkintuvą. Braunai dar nebuvo spėję atsi-
džiaugti savo naujuoju žaisliuku. Nors viskas, nuo panaudotų degtukų iki apgraužtų kaulų, keliavo į jo

besotę burną, poniai Braun nebūtų nė prisisapnavę išmesti Pedingtono dantį. Todėl supratusi, kas nutiko, ji labai susikrimto.

– Negi vyksime į polikliniką? Vargu ar meškiuką ten priims, – suabejojo ponia Braun. – Galbūt jam geriau kreiptis į veterinarą?

– Tai jau ne, – nukirto ponia Berd. – Jis gydysis privačiai. Nedelsiant paskambinsiu ponui Ličui.

Nors Braunų namų tvarkytojai Pedingtono išdai gos buvo ne naujiena, ištikus bėdai ji visada suskubdavo jam padėti pirmoji. Taigi ponia Berd ryžtingai išskubėjo iš virtuvės.

Vis dėlto šeimyna jos grįžtant laukė su nerimu. Na ir kas, kad ponas Ličas jiems dantis gydė nuo neatmenamų laikų – jam dar niekada neteko pažvelgti į burną Pedingtonui. Jie nė neįsivaizdavo, ar ponas Ličas sutiks, bet nudžiugo, pamatę poniją Berd su paltu ir skrybėle.

– Ponas Ličas mus priims nedelsdamas, – pranešė ji. – Savo darbo grafike jis numatęs laiką ir nenumatytiems atvejams.

Ponia Braun atsikvėpė su palengvėjimu.

– Nuostabu! Tačiau Pedingtono pas jį niekada nebuvome užregistravę.

– O kas čia ką sako apie Pedingtoną? – nekaltai sumirksėjo ponia Berd. – Tiesiog gydytojui paaiškinau, kad mums nutiko nelaimė.

Ji pakėlė akis į lubas, nes kažkur viršuje nuaidėjo garsi dejonė.

– Negi šitai kas galėtų paneigti? Verčiau jau iškviesiu taksi.

Kol ponia Berd kalbėjo telefonu, šeimynėlė nu drožė viršun pažiūrėti, kaip jaučiasi Pedingtonas. Meškiukas sėdėjo ant lovos krašto, o jo snukutį temdė pats juodžiausias liūdesys. Veikiau – tą nedidelį matomą snukio lopinėlį, nes visa kita buvo apmu-

turiuota dideliu vonios rankšluosčiu. Kartkartėmis giliai tarp rankšluosčio klosčių nuvilnydavo kimi aimana, ir nors geros žinios apie dantų gydytoją kiek pakėlė namiškiams nuotaiką, ji subjuro po kelių minučių, vos tik meškiukas atsidūrė ant galinės laukiančio taksi sėdynės.

– Tai, sakai, kapliai parėjo, brolyti? – pamatęs rankšluostį paklausė vairuotojas.

– Ar mano *kapliai*? – sušuko Pedingtonas.

– Tikėkimės, tas daktarėlis nebus koks smarkuolis, – įsišneko vairuotojas taksi pajudėjus iš vietos. – Vieno kaplio nėra, braukšt ir visus likusius – velniop!

Ponia Braun mikliai uždarė langelį, skiriančią keleivius nuo vairuotojo.

– Nekreipk dėmesio, mielas, – nuramino meškiuką. – Neabejoju, kad elgiesi teisingai. Ponas Ličas puikus gydytojas. Odontologo praktika jis verčiasi jau daugelį metų.

– Tai jis tik *praktikuoja*? – vis labiau nerimavo Pedingtonas. – Jau geriau sumokėsiu brangiau, bet mane apžiūrės tas, kuris savo darbą išmano.

Braunai susižvalgė. Kai kuriuos dalykus Pedingtonui paaiškinti būdavo nelengva, ypač kai jis laikydavosi įsitvėręs savo tiesos. Toliau jie keliavo tylėdami.

Pedingtonas nebuvo tikras, kad šiam gydytojui patikėti savo burną saugu, tačiau kai jie nukako į kliniką, ponas Ličas nė nemirktelėjęs pareiškė, kad meškiukui pavyks padėti.

– Tik, bijau, turėsite susimokėti papildomai, – tarė išgirdęs, kas nutiko. – Juk meškos turi keturiasdešimt du dantis.

– O aš turiu tik keturiasdešimt vieną, – tarė Pedingtonas. – Tas trūkstamas atsidūrė tarp atliekų.

– Vis tiek devyniais dantimis daugiau, nei esu pratęs matyti, – atkirto ponas Ličas vesdamasis Pedingtoną į savo kabinetą. – Be to, neturiu tokiems pacientams tinkamų įrašų kortelių. Teks prašyti seselės, kad parengtų kortelę su keturiasdešimt dviem dantimis.

– Tikiuosi, kad *gerai* padarėme čia atvažiuodami, – jaudinosi ponias Braun, kai užsidarė gydytojo kabineto durys. – Jaučiu, kad tai mano kaltė.

Ponias Berd šniurkštelėjo.

– Greičiausiai dėl to kaltos tos nesučiulpiamos meškiuko karamelės, – bambėjo ji. – Ne veltui taip vadinamos. Čiulpk, kiek nori, – nemažėja. Nesistebiu, kad Pedingtonas prarado dantį. Vakar visą dieną virė ir ragavo. Turėjau net puodą išmesti, o virtuvės

grindys buvo nuklotos karamelių gabaliukais. Dukart vos čiurnos neišsinarinau.

Braunai dar ilgai prisimins Pedingtono saldinius. Ne dėl to, kad jie išėjo per kieti. Tiesą sakant, jei karamelės būtų pakankamai sukietėjusios, namiškiai būtų mažiau burbėję, mat Pedingtono eksperimentas prie viryklės baigėsi krūva didelių lipnių rutuliukų, kurie lipo prie visko, prie ko tik prisiliesdavo, ir ponía Berd dabar užsivedė dėstyti, kur norėtų juos panaudoti.

Negalėjai nepastebėti, kad tratėdama Braunų namų tvarkytoja nenuleidžia akių nuo kabineto durų – lyg bandytų išžiūrėti kiaurai. Tačiau šįsyk ponía Berd veltui nuogastavo, nes Pedingtonas ėmė gailėtis blogai galvojęs apie dantų gydytoją. Apsižvalgęs po pono Ličo kabinetą, jis nutarė, kad nėra taip jau blogai, kaip tikėjosi. Akinamai baltas kabinetas spindėjo nepriekaištinga švara, niekur nesimatė nė menkiausios marmelado dėmelės. Patalpa nebuvo, kaip pasakytų ponía Berd, užgriozdinta baldais, bet kam tie baldai, jei čia puikavosi išpūdinga pono Ličo kėdė? Pedingtonas tokios dar gyvenime neregėjo. Ji buvo panaši į ilgą aukštą sofą, kuri vienu mygtuko paspaudimu įgaudavo įvairius pavidalus. Meškiuką

šis vertingas baldas nepaprastai sužavėjo. Jam virš snukio maloniai plieskė šilta lempos šviesa, greta kairės letenos stovėjo stiklinė su rausvu skysčiu ir spjaudyklė, o kitapus, šalia pono Ličo, – prie laikiklio pritvirtintas staliukas, ant kurio rikiavosi daugybė įrankių. Pedingtonas nuo jų mikliai nusuko žvilgsnį, patogiai įsitaisė kėdėje, ir, kadangi jam patiko viskas, kas nauja, nepaisydamas danties skausmo, klusniai išsižiojo ir smalsiai stebeilijo į poną Ličą, kuris paėmė nediduką lazdelę primenantį daiktą ir kažką panašaus į veidrodėlį ant pagaliuko galo. Palinkęs virš Pedingtono burnos ir lazdelės galu iš eilės baksnodamas jam dantis, ponas Ličas kažką pritariamai niurnėjo, o artėdamas prie paskutiniųjų net kelis sykius užtraukė dainą.

– Puiku, meškiuk, – galiausiai tarė gydytojas ir atsistojo. – Labai gerai, kad atėjote.

Pedingtonas atsisėdo ir iškvėpė su palengvėjimu.

– Labai jums ačiū, pone Ličai! – sušuko. – Nė trupučio neskaudėjo.

Ponas Ličas atrodė šiek tiek nustebeš.

– Tai kad dar nieko jums nedariau, – pasakė. – Tik apžiūrėjau, kas ir kaip. Mūsų laukia ilgas kelias. Mat jums nulūžęs danties gumburys.

– Ką? – pašoko Pedingtonas. – Mano danties gumburys nulūžo!

Jis įsispitrijo į lazdelę pono Ličo rankose.

– Juk gumburys buvo vietoje, kai atvykau, – reikšmingai pridūrė. – Manau, tai nutiko, kai baksnojote šita lazdele.

– Nulūžęs gumburys, – griežtai sududeno ponas Ličas, dėliodamas įrankius ant padėkliuko, – tereiškia, kad jums nuskilo dantis. – Ir merkdamas akį pagrūmojo pirštu. – Man regis, valgėme tai, ko mums nederėtų.

Pedingtonas vėl atsilošė kėdėje ir smalsiai pažvelgė į gydytoją.

– Ar ir jūs virėte karamelių, pone Ličai?

Ponas Ličas akimirką nustėro iš nuostabos.

– Netekote nemažos kaplio dalies, – pradėjo aiškinti iš lėto ir atsargiai. – Turėsiu jums pagaminti naują danties paviršių.

Šios naujienos meškiuką labai nuliūdino ir jis ištiesė leteną link stiklinės su rausvu skysčiu.

– Pone Ličai, jei neprieštaraujate, atsigavinsiu šiuo limonadu, – paprašė.

– Tai ne limonadas. Šis skystis net nėra skirtas gerti. Juo galėsite praskalauti burną ir, man baigus

gręžti, išspjauti tai, kas liks burnoje. Jei kiekvieną pas mane besilankantį meškiuką dar ir gėrimais vaišinsčiau, greitai bankrutuočiau.

Ponas Ličas bjaurėdamasis dėbtelėjo į Pedingtono krūtinę – jo kailis nuo seilių ir skysčio buvo šlaputėlis – ir pamajo seselei liepdamas pacientui parišti plastikinį seilinuką.

– Suleisime nuo skausmo? – kilstelėjo antakius. – Nes gali skaudėti.

– Taip, malonėkite, – išpyškino Pedingtonas. – Man dvigubą dozę, jei jūs nieko prieš.

– Manyčiau, mums pakaks ir vienos, – atsakė ponas Ličas, prieš šviesą laikydamas švirkštą. – Dabar prašau plačiai išsižioti, – paragino. – Ir nepamirškite, kad man skaudės labiau nei jums.

Pedingtonas uoliai vykdė pono Ličo nurodymus ir iš tiesų tepajuto tik menką bakstelėjimą.

– O dabar aš jums suleisiu vaistų nuo skausmo, tiesa? – paklausė meškiukas.

– Man? – suglumo ponas Ličas. – Kodėl?

– Juk minėjote, kad *mes* gausime po vieną dozę, – neatlyžo pacientas. – *Ir* sakėte, kad jums skaudės labiau nei man.